

Mojca Stritar Kučuk (1979), po izobrazbi doktorica slovenščine, po poklicu jezikoslovka, publicistka, urednica in učiteljica slovenščine za tujce, po srcu pa ljubiteljica hribov, potovanj in jamarstva. O gorah je objavljala v različnih publikacijah in samostojnih izdajah, med drugim je bila gonilna sila pri delovnem zvezku za otroke Planinski zabavnik (2015). Najbolj jo navdihujejo dolgi trekingi, davno pozabljena brezpotja, turni smuki in pristopi na visoke vrhove, v zadnjem času pa se je zaradi družinskih okoliščin usmerila na pohodništvo z najmlajšimi.

Slovenska planinska pot II. del

JULIJSKE ALPE OD MOJSTRANE DO PETROVEGA BRDA

Mojca Stritar Kučuk

Drugi del Slovenske planinske poti vodi čez Julijske Alpe, pri čemer obiščemo nekatere najvišje slovenske vrhove.

- Dolžina: 151,8 km
- Višinska razlika: 11.200 m vzpona, 11.000 m spusta
- Število etap: 17
- Število kontrolnih točk: 28 (23 obveznih)
- Število obiskanih vrhov: vsaj 10
- Število koč na poti: 20
- Trajanje: 76 ur oz. 13–17 dni

CENA
16,90 €
ISBN
978-961-6870-33-7

SLOVENSKA PLANINSKA POT II. DEL
MOJCA STRITAR KUČUK

Mojca Stritar
Kučuk

JULIJSKE ALPE
OD MOJSTRANE DO
PETROVEGA BRDA

Slovenska planinska pot II. del

1. IZ MOJSTRANE V VRATA
2. IZ VRAT POD TRIGLAV
3. TRIGLAV
4. ČEZ BOVŠKI GAMSOVEC NA KRIŠKE PODE
5. RAZOR IN PRISOJNIK
6. POD MOJSTROVKAMI
7. JALOVEC
8. DO IZVIRA SOČE
9. OB SOČI
10. SKOZI ZADNJICO NA PREHODAVCE
11. DOLINA TRIGLAVSKIH JEZER
12. S TRIGLAVSKIH JEZER NA KOMNO
13. S KOMNE DO KRNSKIH JEZER
14. KRN
15. S KRNA NA PLANINO RAZOR
16. BOHINJSKO-TOLMINSKI GREBEN
17. S ČRNE PRSTI NA PETROVO BRDO

Kazalo

Spremna beseda	6
Slovenska planinska pot	8
• Kaj moramo vedeti o Slovenski planinski poti?	8
• Kaj moramo vedeti o drugem delu Slovenske planinske poti?	9
1. Iz Mojstrane v Vrata	20
2. Iz Vrat pod Triglav	26
3. Triglav	30
4. Čez Bovški Gamsovec na Kriške pode	36
5. Razor in Prisojnik	40
6. Pod Mojstrovkami	44
7. Jalovec	48
8. Do izvira Soče	50
9. Ob Soči	54
10. Skozi Zadnjico na Prehodavce	58
11. Dolina Triglavskih jezer	62
12. S Triglavskih jezer na Komno	68
13. S Komne do Krnskih jezer	70
14. Krn	74
15. S Krna na planino Razor	78
16. Bohinjsko-Tolminski greben	82
17. S Črne prsti na Petrovo Brdo	86
Kontrolne točke SPP	90

OPOZORILO

Čeprav je eden osnovnih ciljev planinskih vodnikov povečati varnost obiskovalcev gora, pa avtor in založba ne moreta sprejeti odgovornosti za morebitno nesrečo ali škodo, ki bi jo utrpel uporabnik vodnika. Na nevarnosti opozarjamo pri vsakem opisu, vendar je vsak opis vedno subjektiven, poleg tega pa se razmere na terenu lahko spremenijo celo iz ure v uro. Uporabnik se za turo odloči sam in tudi tvega sam. Na zelo zahtevnih poteh je obvezno samovarovanje. Manj večim svetujemo spremstvo vodnika.

Spremna beseda

Slovenska planinska pot je **najbolj priljubljena vezna pot v Sloveniji, pa tudi najstarejša v Evropi in na svetu**. Bila je povod za nastanek mnogih evropskih veznih poti, ki so danes gotovo bolj znane in tudi bolj obiskane. Začelo se je leta 1953, ko je PZS na pobudo zagnanega mariborskega ljubitelja gora Ivana Šumljaka odprla »Slovensko planinsko transverzalo št. 1.«, ki je bila l. 1991 preimenovana v Slovensko planinsko pot. Kar nekaj vodnikov z opisi te poti je že izšlo, a v pričujoči obliki še ne. Opis poti je namreč razdeljen na odseke oziroma etape na način, ki je novost na našem tržišču. Pohodniki lahko sledijo etapi za etapo po celotni poti ali pa etape poljubno izbirajo, razdelijo ali spojijo glede na želje, čas in vremenske razmere. Celotna pot je smiselno razdeljena na tri dele, prav tako tudi vodnik, saj je tako bolj pregleden.

Trije različni avtorji opisujejo vsak del v svoji knjigi. V prvem delu nas Gorazd Gorišek vodi iz Maribora čez Pohorje, Uršljo goro in večino Kamniško-Savinjskih Alp. Nato na Begunjščici preskoči na Karavanke ter nas ob severni meji v Mojstrani prepusti avtorici drugega dela.

Mojca Stritar Kučuk nas v drugem delu vodi čez Julijske Alpe na Triglav, Razor, Prisojnik in z Vršiča na Jalovec. Nato skozi Trento obiščemo Dolino Triglavskih jezer, s Komne se povzpemo še na Krn in se preko Bohinjsko-Tolminskega grebena spustimo na Petrovo Brdo, kjer Julijske Alpe zapustimo.

V tretjem delu nas Andraž Poljanec vodi čez Porezen in Idrijsko hribovje, na kraške planote Trnovskega gozda, Hrušice in Nanosa ter preko primorskega krasa vse do Jadranskega morja.

Avtorji vodnika po Slovenski planinski poti so v opise vložili vse svoje znanje in izkušnje. Vsi trije so priznani pisci gorniške literature, z bogatimi izkušnjami v gorah, ki imajo za seboj že izjemno literarno in gorniško kilometrino. Vseeno so še enkrat prehodili oziroma preplezali celotno pot in jo na novo opisali. Marsikje so naleteli na novosti in spremembe, od katerih je največja ta, da sedaj pot ne vodi le do Ankarana, ampak do konca Debelega rtiča. Avtorji so ugotovili, da se številke uradnih in njihovih dolžin poti in višinskih razlik ne ujemajo, in povzročili, da smo urednik

in pristojni na PZS te podatke še enkrat natančno preverili. Tako smo prišli do dejstva, da je pot sedaj nekoliko daljša kot nekoč. Treba je poudariti, da podani podatki veljajo za dolžino po poti in ne tlorisno dolžino. Pri višinskih razlikah je podatek le približen, saj na poti lahko hitro nabereмо nekaj deset metrov več ali manj.

Vsak od treh delov vodnika ima najprej uvodni del, kjer so zapisane nekatere splošne informacije o poti, etapah, izhodiščih, opremi in varnosti na poti, podani so tudi sezname priporočljivih zemljevidov in druga literatura, v kateri je SPP opisana. Sledijo opisi posameznih etap.

Navdušuje predvsem pristop predstavitev etap, ki so prilagojene potrebam in željam uporabnikov. Kratkemu uvodnemu opisu sledita slika profila poti in zemljevid, ob strani so podatki o dolžini poti in višinah ter časi hoje. Ob robu so izpostavljeni tudi možni vzponi na vrhove, zanimivosti ob poti in sestopi v dolino oziroma do urbanega okolja. Dobrodošle bodo informacije o kočah, kjer je kot novost dodana še QR-koda - za večje uporabe pametnih telefonov. Vse skupaj nadgrajujejo zanimive večje fotografije, ki motivacijsko delujejo na potencialne udeležence te poti.

Vodnik po Slovenski planinski poti je natančen in zanesljiv vir podatkov, potrebnih za gorniške podvige vseh, ki boste želeli v celoti spoznati to pot. V zadnjem času je v Evropi in po svetu vse bolj priljubljeno gorsko pohodništvo po veznih poteh. Razveseljuje podatek, da je, poleg pohodnikov v zrelih letih, vse več tovrstnega zanimanja tudi med mladimi. Prepričan sem, da bo ta vodnik pripomogel, da bo tudi pri nas tako.

Pa srečno!

Jože Drab

Slovenska planinska pot

KAJ MORAMO VEDETI O SLOVENSKI PLANINSKI POTI?

- Slovenska planinska pot (SPP) je najstarejša vezna pot pri nas in v Evropi sploh. Odprta je bila leta 1953 v počastitev 60-letnice organiziranega planinstva v Sloveniji.
- Idejni oče SPP je Ivan Šumljak (1899–1984), profesor zemljepisa, kronist, vsestranski planinec in aktivni markacist Planinskega društva Maribor. Med počitkom na Črnem vrhu na Pohorju se mu je ob razgledu na precejšen del slovenskih gora utrnila ideja: »Kaj če bi vse te kraje zvezali z eno samo markirano potjo, ki bi šla kar dalje, prek vsega slovenskega ozemlja!«
- Vodi od severovzhoda do jugozahoda Slovenije po večini gorskega sveta – od Maribora do Debelega rtiča pri Ankaranu ob Jadranskem morju.
- Označena je s številko ena ob rdeče-beli Knafelčevi markaciji.
- Ima 80 kontrolnih točk.
- Povezuje 55 planinskih koč in en bivak, vsaj 35 vrhov, 5 slovenskih mest (Maribor, Slovenj Gradec, Tržič, Idrija in Ankaran) in 5 večjih krajev (Jezerško, Mojstrana, Col, Senožeče, Škofije) ter številne vasi in zaselke.
- Sestavlja jo 43 etap, ki so razdeljene v tri sklope: prvi (severni), drugi (osrednji) in tretji (južni) del.
- Čas, v katerem je treba prehoditi SPP, ni omejen. Če se je povprečen hodec loti v enem zamahu, potrebuje okoli 252 ur hoje oziroma vsaj 37 dni. Rekord iz leta 2015 pa je 7 dni, 8 ur in 10 minut!
- Do danes je SPP prehodilo več kot 10.000 ljudi, na leto med 100 in 200.
- Slovenska planinska transverzala je bila leta 1991 preimenovana v Slovensko planinsko pot, a se je še danes drži pogovorno ime transverzala.

SPP V ŠTEVILKAH

- Dolžina: **617,4 km**
 - Višinska razlika: **37.300 m vzpona, 37.600 m spusta**
 - Trajanje: **252 ur oz. 37 dni**
-

KAJ MORAMO VEDETI O DRUGEM DELU SLOVENSKE PLANINSKE POTI?

DRUGI DEL SPP V ŠTEVILKAH

- Dolžina: 151,8 km
- Višinska razlika: 11.200 m vzpona, 11.000 m spusta
- Število etap: 17
- Število kontrolnih točk: 23
- Število obiskanih vrhov: vsaj 10
- Število koč na poti: 20
- Trajanje: 76 ur oz. 13–17 dni

ETAPE

Drugi del SPP ima 17 etap, ki se praviloma začnejo in končajo pri planinski koči. Ker so nekatere krajše, jih lahko združimo in v enem dnevu prehodimo dve. V preglednici na strani 11 je predlog za združevanje etap; dejanska izvedba je odvisna od pogojev na poti, naše fizične pripravljenosti in prenočitvenih možnosti.

Ta del SPP brez naprezanja prehodimo v 13 dneh. Če si želimo vmes privoščiti dan počitka, to najlažje storimo po 5. etapi oz. dnevu (s prelaza Vršič ni daleč do turistično udobne Kranjske Gore) ali po 9. etapi oz. 7. dnevu, ko se lahko ustavimo v vasi Na Logu na primorski strani Vršiča.

Na zelo zahtevnih poteh je priporočljivo samovarovanje -
Prednje Prisojnikovo okno

V spodnji tabeli so predstavljene vse etape drugega dela SPP po dnevih, kontrolne točke pri posameznih etapah ter zahtevnost in predvideni čas. Modra barva pomeni lahko, rdeča zahtevno in črna zelo zahtevno pot.

Dan	Etape	Kontrolne točke	Zahtevnost in čas hoje
1. dan	1. Iz Mojstrane v Vrata	1. Slovenski planinski muzej 2. Aljažev dom	● 3 h
2. dan	2. Iz Vrat pod Triglav	3. Staničev dom 4. Triglavski dom/	● 6 h
3. dan	3. Triglav	Dom Planika/Koča na Doliču 5. Triglav	● 4–5.30 h
4. dan	4. Čez Bovški Gamsovec na Kriške pode	6. Pogačnikov dom	● 6 h
5. dan	5. Razor in Prisojnik	7. Razor 8. Prisojnik 9. Poštarski dom/Tičarjev dom/ Erjavčeva koča	● 10.30–11 h
6. dan	6. Pod Mojstrovkami	10. Zavetišče pod Špičkom	● 3.30–4 h
	7. Jalovec	11. Jalovec	● 4.30–5 h
7. dan	8. Do izvira Soče	12. Koča pri izviru Soče	● 3–3.30 h
	9. Ob Soči	13. Kugyjev spomenik 14. informacijski center TNP na Logu	● 2 h
8. dan	10. Skozi Zadnjico na Prehodavce	15. Zasavska koča	● 4–4.30 h
9. dan	11. Dolina Triglavskih jezer	16. Koča pri Triglavskih jezerih	● 2 h
	12. S Triglavskih jezer na Komno	17. Dom na Komni/	● 2.30 h
10. dan	13. S Komne do Krnskih jezer	Koča pod Bogatinom 18. Dom pri Krnskih jezerih	● 2.30 h
	14. Krn	19. Gomiškovo zavetišče	● 3 h
11. dan	15. S Krna na planino Razor	20. Koča na planini Razor	● 8 h
12. dan	16. Bohinjsko-Tolminski greben	21. Vogel 22. Rodica 23. Dom Zorka Jelinčiča	● 8 h
13. dan	17. S Črne prsti na Petrovo Brdo		● 3.30 h

IZHODIŠČE

Izhodišče je **Mojstrana** v Zgornjesavski dolini. V vasi je precej gostinske in namestitvene ponudbe, trgovina in Slovenski planinski muzej. Ker se ta del SPP konča na oddaljenem Petrovem Brdu na drugi strani Julijskih Alp, je v Mojstrani nesmiselno pustiti osebno vozilo.

Najbližja železniška postaja so precej prometne Jesenice (vlaki iz smeri Ljubljane, Nove Gorice ali avstrijskega Beljaka). Od tja je do Mojstrane 10 km, pri čemer nam pomaga taksi ali kateri koli avtobus z Jesenic proti Kranjski Gori, Ratečam oz. Bovcu. Večina avtobusov ustavi na postaji Mojstrana - Dovje na glavni cesti po dolini, pri spomeniku Jakobu Aljažu. Od tam moramo levo, navzdol čez Savo Dolinko in slab kilometer peš do središča vasi (med tednom nekaj avtobusov zapelje tudi v središče).

V Mojstrano lahko z Jesenic tudi pripešačimo. Asfaltirana kolesarska steza in stare ceste na (orografsko) desnem bregu Save so prijetnejša možnost od zelo prometne glavne ceste po dolini brez pločnika.

CILJ

Na prelazu **Petrovo Brdo** je poleg planinske kočice nekaj gostinske ponudbe, ni pa drugega mestnega udobja ali rednih povezav z javnim prevozom. Najbližji večji kraj je **Podbrdo** v Baški grapi, kamor lahko sestopimo peš (2,5 km). V Podbrdu so gostilne, trgovine in železniška postaja na progi Nova Gorica–Jesenice.

Vozni redi vlakov in avtobusov v drugem delu SPP:
www.cipra.org/sl/cipra/slovenija/aktivnosti-v-teku/vozni-redi-v-alpah-2018

POTI IN VARNOST

Slovenska planinska pot je označena s Knafelčevo markacijo (rdeče-bel krog), ki ji je dopisana številka ena (1). Na pomembnejših razpotjih so rdeče smerne table ali rdeči napisi na tleh.

Planinska zveza Slovenije razvršča planinske poti v tri skupine glede na tehnično zahtevnost (lahke oz. nezahtevne, zahtevne in zelo zahtevne). Zahtevne poti so na kažipotih označene s trikotnikom, zelo zahtevne s klicajem v trikotniku, medtem ko lahke nimajo posebnih oznak.

Kljub rednemu vzdrževanju se lahko zgodi, da je pot poškodovana; v tem primeru ustrezno prilagodimo načrte.

Knafelčeva markacija z enko

SPP lahko prehodimo tudi v obratni smeri od opisane ali ločeno po posameznih etapah.

Aktualni podatki o stanju planinskih poti
o objavljeni na spletni strani:
www.stanje-poti.pzs.si/

Večina etap je lahkih, v začetnem delu od Vrat prek Triglava do Vršiča pa zelo zahtevnih. Na teh odsekih jeklenice, skobe in klini omogočajo varovanje ali napredovanje. Zato je osrednji del SPP primeren za izkušene planince, ki zmorejo hoditi povprečno šest ur na dan, niso vrtoglavi in obvladajo gibanje po zavarovanih poteh. Priporočljiva je uporaba samovarovalnega kompleta, čelada je obvezna.

Še nekaj priporočil za varnejšo hojo:

- V gore pojdemo zdravi in z dobro kondicijo.
- Pot skrbno načrtujemo, upoštevajmo vremensko napoved in trenutne razmere.
- Uporabljajmo ustrezno opremo in pazimo, da nahrbtnik ni pretežek.
- Če se izgubimo, se vrnimo do markacij, sicer pa raje pokličimo gorske reševalce, kot da brezglavo rinemo v neznan teren.
- Hodimo z zanesljivim korakom, da se izognemo padcem in zdrsom.

V primeru nesreče obvestimo reševalce na klicno številko 112 (Center za obveščanje), ki deluje v vseh mobilnih omrežjih, če je le signal. Če ga ni, mora pisno sporočilo o nesreči prispeti do obveščevalne točke (planinske kočje, bližnje kmetije ali policijske postaje v dolini), od koder bodo klic na pomoč posredovali gorskim reševalcem.

KONTROLNE TOČKE

Vsak dan gremo mimo ene ali več kontrolnih točk, ki so v kočah ali na vrhovih. V opisih so označene z znakom **ŽIG**. Večina je obveznih, pri nekaterih pa lahko izbiramo med več možnostmi.

Na kontrolnih točkah lahko v Dnevnik s Slovenske planinske poti odtisnemo žig SPP in pripišemo datum, poleg žiga v kočah se podpiše še oskrbnik kočje. Če žiga na kontrolni točki ni, šteje tudi fotografija, podpis planinskega vodnika ali druge priče. Ko zberemo dokaze, da smo obiskali vse kontrolne točke, dnevnik pošljemo na Planinsko zvezo Slovenije in dobimo značko – častni znak SPP.

SEZONA IN VREME

Osrednji del SPP čez Julijske Alpe je primeren v kopni visokogorski sezoni. Začne se junija, vendar so takrat visoko v gorah še snežišča, posebej na severnih straneh. Julij in avgust sta vroča meseca s popoldanskimi nevihtami in množicami ljudi. Najprijetnejša sta september in začetek oktobra, ko pa so kočje že zaprte in je dan krajši. Kopno obdobje se zaključuje s snegom oktobra ali novembra.

Najnovejši vremenski podatki in napovedi so na voljo na straneh: www.vreme.si in www.arso.gov.si/

OPREMA

- pohodniški čevlji z dobro narebrenim podplatom
- topla oblačila (pulover ali jopica, kapa, rokavice)
- vetrovka
- zaščita pred soncem (sončna očala, krema, pokrivalo)
- čelada
- čelna svetilka
- čutara za vodo
- prigrizki
- komplet prve pomoči
- prenosni telefon s polnilnikom
- osebni dokument in veljavna članska izkaznica PZS
- zemljevidi in ostali pripomočki za orientiranje

DODATNA OPREMA

- Dnevnik s Slovenske planinske poti
- zložljive pohodniške palice
- samovarovalni komplet
- cepin in dereze (v zimski sezoni in do zgodnjega poletja)
- dvostranska metalizirana folija
- vžigalice ali vžigalnik
- žepni nož
- rezervno perilo
- blazinica za žige
- komplet za osebno higieno
- zamaški za ušesa
- fotoaparati
- straniščni papir
- planinska spalna rjuha

PLANINSKE KOČE

Razen v kampih je spanje v šotoru in na prostem v TNP prepovedano, zato moramo prenočevati v planinskih kočah. Planinska društva jih oskrbujejo od junija do konca septembra ali sredine oktobra, le redke pa vse leto (Triglavski dom na Kredarici, Dom na Komni, Erjavčeva koča in Koča na Petrovem Brdu).

V kočah ni hotelskega udobja. V jedilnici, kjer igrata osrednjo vlogo točilni pult in krušna peč, lahko kupimo hrano in pijačo ali jemo svojo malico. Ponekod se lahko odločimo za polpenzion. Koče nimajo posebnega prostora, kjer bi obiskovalci kuhali lastno hrano.

Pri prenočevanju v planinskih kočah imajo člani PZS in člani planinskih organizacij, s katerimi ima PZS sklen-

jen sporazum o reciprociteti ali bilateralne sporazume, popust. Za uveljavitev popusta potrebujemo veljavno planinsko izkaznico (z nalepko za tekoče leto). Spimo lahko na skupnih ležiščih ali v sobah s posteljami ali pogradi. Spalne vreče ne potrebujemo, saj so na ležiščih odeje. S seboj imejmo planinsko spalno rjuho, sicer moramo doplačati. V spalne prostore ne smemo vstopiti s čevlji. Pustimo jih v veži, kjer si lahko izposodimo copate. Ob desetih zvečer mora biti v koči mir. Če ima kočja električni generator, se takrat ugasne. Spanje je pametno rezervirati po telefonu, da se izognemo prenočevanju na leseni klopi v jedilnici, če so vsa ležišča zasedena. Topla voda v umivalnici ni vedno samoumevna, ponekod je tuširanje plačljivo (nekaj evrov).

Ko so kočje zaprte, lahko ponekod brezplačno uporabljamo bolj ali manj urejene zimske sobe.

Pri opisu vsake etape so podani kontaktni podatki o planinskih kočah, mimo katerih vodi SPP.

Več podatkov o kočah lahko najdemo tudi na:
www.pzs.si/koce.php

OKVIRNE CENE V KOČAH

- Nočitev na skupnih ležiščih: **21/10,5* EUR**
- Nočitev v sobi: **27/19* EUR**
- Polpenzion z nočitvijo na skupnih ležiščih: **29/23* EUR**
- Polpenzion z nočitvijo v sobi: **37/30* EUR**
- Enolončnica: **6,5 EUR**
- Skodelica čaja: **2 EUR**
- Voda, 1,5 l: **4,5 EUR**

* Popust velja za člane PZS in člane planinskih organizacij, s katerimi ima PZS sklenjen sporazum o reciprociteti ali bilateralne sporazume.

HRANA IN PIJAČA

V kočah lahko kupimo prigrizke (čokolada ipd.) in preproste jedi (juhe, enolončnice, klobase in sladice, kot so štruklji, jabolčni zavitek in palačinke). Zaradi racionalizacije teže v nahrbtniku in stroškov je najbolje načrtovati tako, da zajtrk in večerjo kupimo v koči, hrano za čez dan pa nosimo s seboj iz doline. Po poti lahko dopolnimo zaloge v trgovinah v naslednjih krajih:

- Mojstrana (pred 1. etapo)
- Vršič (po 5. etapi, manjše trgovinice s spominki in prigrizki)
- Kranjska Gora (po 5. etapi), 12 km z Vršiča (avtobus, peš, na štop)
- Na Logu v Trenti (po 7. etapi)
- Podbrdo (po koncu osrednjega dela)

V slovenskem visokogorju je malo tekoče vode, ker na apnenčasti podlagi večinoma ponikne. Visokogorski izviri in potoki so običajno primerni za pitje, če le ni nad njimi pašnikov z živino. Na zemljevidih so izviri označeni, a v sušnem vremenu lahko presahnejo, zato je pomembno, da imamo v nahrbtniku dovolj tekočine.

V kočah lahko kupimo vodo v plastenkah in drugo pijačo. Cene so visoke, ker jo dostavljajo s helikopterjem. Voda iz pipe v kočah pogosto ni pitna, saj gre za deževnico.

TRIGLAVSKI NARODNI PARK

Drugi, osrednji del SPP poteka skozi edini slovenski narodni park, Triglavski narodni park (TNP).

V njem upoštevajmo pravila ravnanja:

- Spoštujmo navade in način življenja domačinov.
- Bodimo tihi, da ne vznemirjamo živali.
- V TNP ne puščajmo ničesar (smeti odnesimo s seboj) in ne odnašajmo ničesar razen spominov in fotografij.
- Pse vodimo na vrvici.
- Sledimo oznakam in markiranim potem.
- Prenočevanje na prostem, v avtomobilu ali v šotoru izven kampov ni dovoljeno.

Triglavski narodni park: www.tnp.si/sl/

ZEMLJEVIDI

Osnovni zemljevidi posameznih etap v različnih merilih so pri vsakem opisu v tej knjižici, za širšo orientacijo pa uporabimo planinske zemljevide, na katerih je potek SPP posebej označen s številko 1. Zemljevidi v merilu 1 : 50.000 pokrivajo širše območje, tisti v dvakrat natančnejšem merilu 1 : 25.000 pa zanimivejše, predvsem visokogorske etape prikažejo bolj natančno.

Osrednji del SPP pokrivajo naslednji zemljevidi PZS:

- Triglavski narodni park, 1 : 50.000
(najuniverzalnejši, pokrije celotno traso)
- Bohinj, 1 : 25.000
- Jalovec in Mangart, 1 : 25.000
- Krnsko pogorje, 1 : 25.000
- Triglav, 1 : 25.000

OSNAKE ZAHTEVNOSTI POTI NA ZEMLJEVIDIH

- lahka pot
- zahtevna pot
- zelo zahtevna pot
- zelo zahtevna pot

OBVESTILO UPORABNIKOM PLANINSKIH POTI

Uporabnikom planinskih poti priporočamo, da se na spletni strani <http://stanje-poti.pzs.si/>, v bližnji planinski koči ali pri lokalnem planinskem društvu predhodno informirajo o dejanskem stanju planinskih poti. Če opazite poškodbe planinskih poti ali njihovo neustrezno urejenost (poškodbe varoval, podori, zelo obledele markacije, močno zaraščene poti ipd.), prosimo, da na naslov: Planinska zveza Slovenije, Ob železnici 30a, 1000 Ljubljana ali poskodbe.poti@pzs.si pošljete sporočilo, v katerem navedite, na kateri planinski poti ste opazili pomanjkljivost, jo opišite in, če je mogoče, dodajte tudi fotografijo.

OPOZORILO

Uporabniki uporabljajo planinske poti na lastno odgovornost. Uporabniki planinskih poti morajo pri uporabi planinskih poti ravnati samoodgovorno in odgovorno do drugih tako, da ne ogrožajo ali poškodujejo sebe ali drugega. Uporabnik je dolžan planinsko pot uporabljati tako, da se po njej ter na in ob zemljišču, čez katerega poteka in na drugih nepremičninah ter favni in flori ob njej ne dela škoda. Prepovedano je omejevali dostop na planinske poti ter poškodovati, odstranjevati ali uničevati markacije, usmerjevalne table, skrinjice in varovalno opremo in druge oznake ali uporabljati neoznačene bližnjice.

Gibanje po neoznačenih poteh ali brezpotju in gibanje v zimskih razmerah odsvetujemo vsem, ki niso dobri poznavalci terena oziroma zelo izkušeni in dobro opremljeni planinci.

DODATNA LITERATURA

- Dnevnik s Slovenske planinske poti. Ljubljana, PZS, 2018.
- Andraž Poljanec, Milenko Arnejšek - Prle: Slovenska planinska pot. Ljubljana, PZS, 2012.
- Jože Drab: Julijske Alpe: Skupini Mangarta in Jalovca. Ljubljana, PZS, 2015.
- Andraž Poljanec: Julijske Alpe: Južni del. Ljubljana, PZS, 2016.
- Gorazd Gorišek: Razširjena slovenska planinska pot. Ljubljana, PZS, 2014.

1

DOLŽINA

10,3 km

VIŠINSKA RAZLIKA

360 m vzpona

IZHODIŠČE

Mojstrana (652 m)

CILJ

**Aljažev dom
(1015 m)**

NAJVIŠJA TOČKA

**Aljažev dom
(1015 m)**

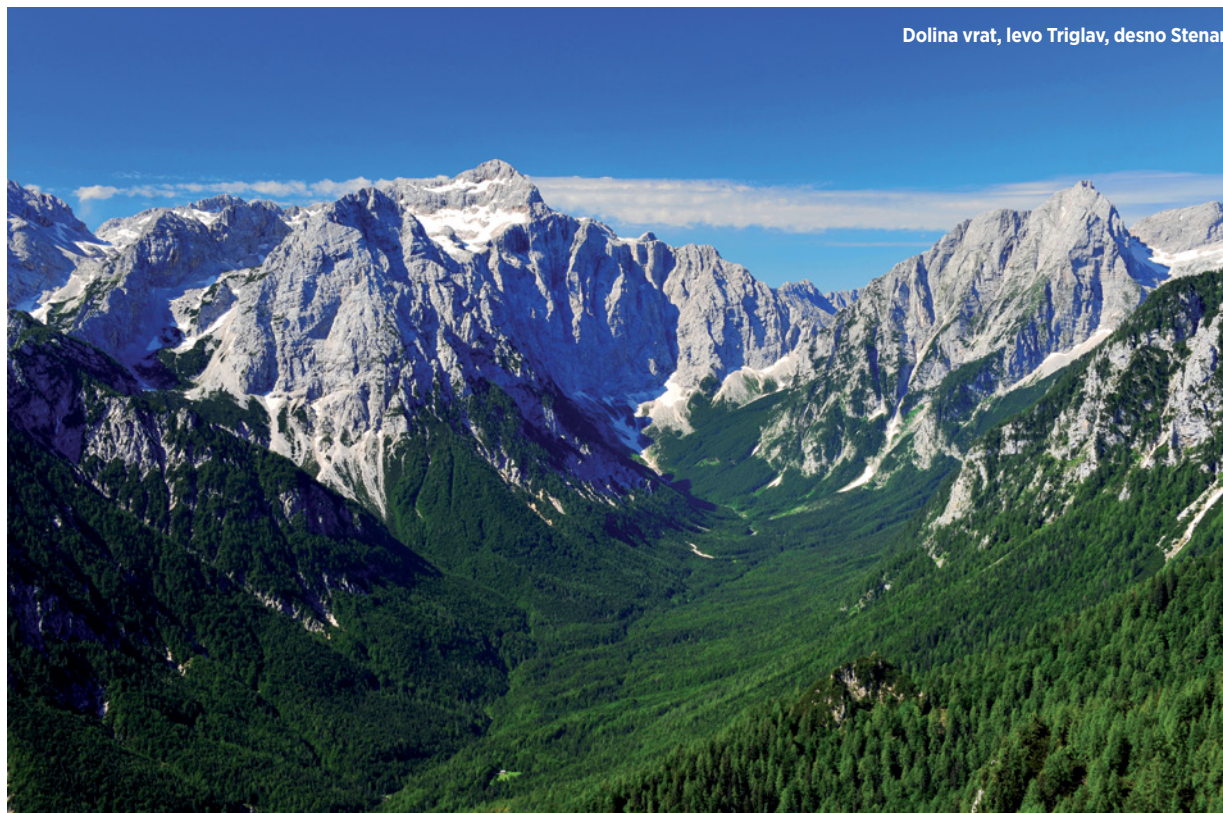
ČAS HOJE

Skupaj: 3–3.30 h

ZAHTEVNOST

lahka pot

Iz Mojstrane v Vrata

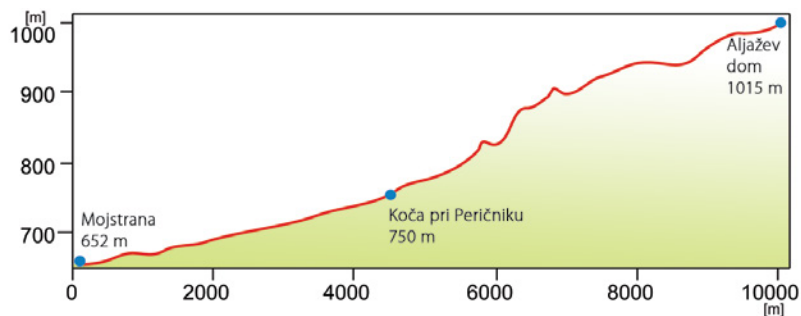
Dolina vrat, levo Triglav, desno Stenar

Položna dolinska etapa je pravišnja za ogrevanje, če je za nami že prvi del SPP, pa jo lahko združimo s potjo od Koče na Golici do Mojstrane. Nenaporna hoja po senčnem gozdu in ob kristalni Triglavski Bistrici se konča v najzahodnejši od treh triglavskih dolin, Vratih. Večinoma hodimo po kolovozih ali širokih poteh, žal pa nekaj časa tudi po glavni (sicer makadamski) in dokaj prometni cesti. Seveda je ogled Slovenskega planinskega muzeja obvezen!

OPIS: Iz Mojstrane gremo po glavni asfaltni cesti proti Vratom, mimo Slovenskega planinskega muzeja **ZIG** do zadnjega zaselka, Pri Rosu. Tam se začne Pot Triglavske Bistrice, označena s stebrički Triglavskega narodnega parka. Kmalu zapustimo cesto in čez most prečkamo Triglavsko Bistrico, nato pa hodimo po našem levem bregu. Po slabi uri gremo spet čez reko in do parkirišča pod pravljičnim slapom Peričnik s Kočo pri

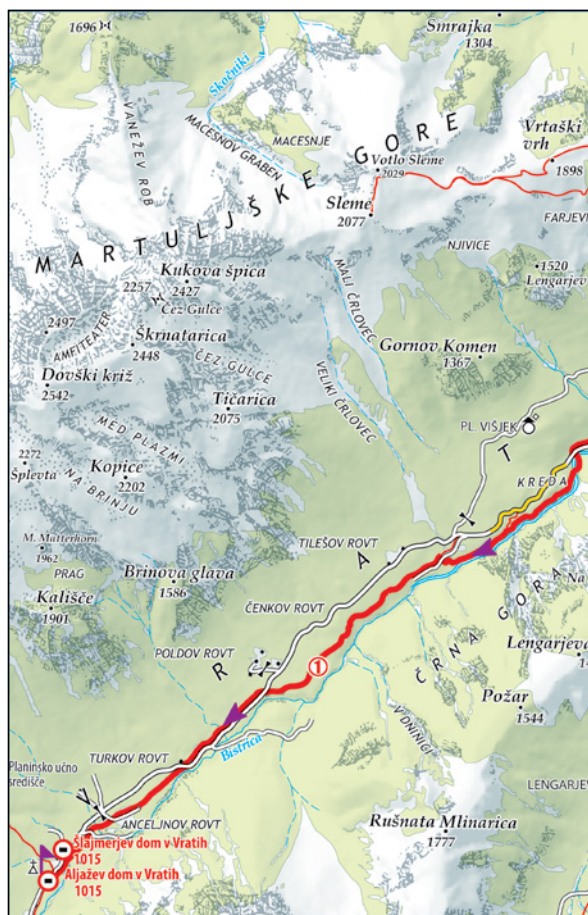
ZANIMIVOSTI OB POTI

- Slovenski planinski muzej v Mojstrani
- Triglavska Bistrica
- slap Peričnik (Spodnji in Zgornji slap)
- Galerije v Vratih (Lope, konglomeratni spodmoli)

DRUGE MOŽNOSTI

- Do Aljaževega doma pripelje dobra makadamska cesta; 10 km iz Mojstrane.

Peričniku (750 m). V nadaljevanju ostajamo na našem desnem bregu reke. Pod cesto, ki pelje v Vrata, hodimo mimo previsne stene, imenovane Galerije, prek nekaj rovtov oz. večjih travnikov, nekaj časa pa tudi po cesti. Na prostranem Anceljinovem rovtu se razgledi odprejo in v kratkem dosežemo veliko plačljivo parkirišče, nato pa še Aljažev dom. **ZIG**

